

El llop

Jordi Folck

Era una d'aquelles nits de lluna plena d'homes llop, freda, humida, durant les quals els bons minyons se'n van a dormir d'hora i intenten aixoplugar-se sota la cabana de plomes del nòrdic o sota els sostres de vànoves felices; era poc abans que les mares «redrecessin els calaixos de la imaginació dels seus fills» amb un petó al front. Però, què hi feia el Marc Sebastià passades les deu del vespre per aquells verals al vell *parc dels rierols* amb una rosa de paper a la mà i tot endiumenjat fent el cor fort davant de l'obscuritat aclaparadora de la nit? Els herois dels contes han d'afrontar perills grans si volen conquerir el cor de la dama —va dir-se assajant aquella estúpida rialla que se li havia congelat als llavis—. I passar unes hores al ras no era ni tan sols una prova vertadera. Era aquella la raó i cap altra la que havia dut al noi a fugir de casa per la teulada, com en les millors novel·les d'aventures, saltar ben aferrat a la figuera que donava fruita i ombra a la família i anar a la seva primera trobada amorosa. Ambdós tenien tretze anys i aquella nit anaven a celebrar el seu primer petó. S'ho havien promès. En Marc estava fart de les rialles dels seus germans més grans que, amb quinze i setze anys, ja tenien xicot a qui petonejaven i magrejaven sense vergonya. Ell pensava que només ho feien per provocar-lo sota un allau de sentències com «a veure si espaviles», «apren com tractar una dona» o «a veure si el nostre germà serà marieta» i altres espines que el neguitejaven. En Marc tenia un problema de sobrepès: li agradava menjar d'allò més a tot hora. Aquell fet l'allunyava, directament, de totes les noies boniques de l'escola. Ho

sabia però no podia fer-hi res: eren coses del creixement, li havien dit. Per això conèixer la Nèlida l'havia convertit en el xicot més afortunat de la galàxia.

Tot havia anat molt de pressa: s'havien trobat a un xat, als espais profunds i infinits de l'ordinador de la seva cambra quasi per casualitat. La primera nit es van intercanviar els *messengers*. I tot va ser aviat una pluja d'icones: postes de sol, llunes, roses vermelles, cors... Ambdós tenien moltes coses en comú. Tots els gustos i preferències del Marc trobaven un reflex en allò que agradava a la Nèlida.

La segona nit es van intercanviar les fotografies. Ella superava amb escreix les princeses dels contes perquè tenia el bo i millor de totes elles: brillaven els ulls de la Bella Dorment, refulgien els rínxols d'or de la noia del conte dels Tres Ossos, florien les galtes rosades de la Caputxeta, esclatava el somriure alegre de la ventafocs i tot allò en una fotografia que ella mateixa li havia enviat tot confessant-li, presumida i un punt entremaliada, que no li feia massa justícia. Ell havia respost a aquella petició amb una *polaroid* feta només dos anys abans quan encara era lluny de les proporcions pantagruèliques que ara eren els seus dominis.

Al bell mig d'una nit estranyament freda i silenciosa, avançada la primavera, el Marc s'escalfava al caliu de les paraules que s'havien escrit en un joc infantívol i innocent:

—Tens unes mans molts fines i boniques...

—Són per acaronar-te millor...

—Tens uns ulls grans i molt bonics, Nèlida...

—Són per veure't millor, Marc...

—Tens una boca molt petonera i unes dentetes molt delicades...

—Són per menjar-te millor...

El Marc s'havia fet un panxó de riure i entomava que també ella havia gaudit d'aquell joc deliciós.

A la tercera nit ella havia escrit una pregunta que al Marc Sebastià l'havia deixat sense alè.

—T'agradaria fer-me un petó de debò com els dels prínceps dels contes? Jo faré de princesa i tu em despertés amb els teus llavis posats, com una papallona, damunt dels meus. T'agradaria?

No hauria pensat que, amb les noies, les coses fossin tan fàcils. Tan bona impressió li havia fet? Astorat, certament nerviós, però complagut, ell havia respost omplint la pantalla d'icones de cors bategant en la versió actualitzada del programa, la 7.0.

Que n'estarien de rabiüts els seus germans en saber que, dels tres, qui tenia la noia més bonica era el petit i el més espavilat.

—I un dia —va afegir— t'agradaria jugar a metges?

Ah estimada! Que pocs infants han conquerit el món, tan aviat.

Però malgrat que aquella nit prometia el paradís no deixava de sentir-se inquiet: esperava que les ombres no desvelessin les seves proporcions poc afortunades, que no aturessin aquell primer petó i el que hauria de seguir...

Va sentir unes passes darrera seu. La més bonica i dolça de les noies era a punt d'arribar per capgirar tota la seva vida. Per ella —estava escrit— pujaria fins la muntanya més alta, travessaria el llac més profund i fred, davallaria fins les entranyes de la terra si els seus ulls blaus oceànics li ho demanaven.

CLAUDIA RANUCCI

Un home rabassut, de complexió forta, de braços curts s'havia plantat darrera seu.

—Noi, ets tu el Marc?

Visiblement sorprès mentre intentava albirar una llum, el noi va xiuxiuejar uns mots indesxifrables.

—Sóc el pare de la Nèlida. No vull que la meua filla surti de casa a aquesta hora i menys amb desconeguts. Vine. T'hi portaré!

El Marc va encaixar la mà que el pare de la Nèlida li oferia. Havia de seguir-lo?

—Estàs una mica gros, oi? Menges massa —no li agradarà a la noia això.

—Si vol ho deixem per un altre dia... senyor, és tard— va gosar dir. No les tenia totes.

—Massa tard —va remugar— mai es massa tard per fer amics —va afegir. Si jo no m'oposo a que la meua filla conegui gent però no aquesta hora...

—Va ser ella senyor...

—Au, calla!

La resta del camí ningú no va dir res. El Marc havia ofegat els seus somnis d'herois i de princeses i ara baldava per tornar a casa. L'home no deixava d'observar-lo. Tenia els ulls petits com les granotes i una boca de llavis molsuts.

Dels narius i les orelles, per dessota de la camisa li fugia tot de pelussera. Va tenir un calfred: com algú tan esgarrifós havia concebut algú tan delicat i tan bell?

—La Nèlida va tenir un accident i... —va haver-hi un llarg silenci— i ara seu a una cadira de rodes. No haurà gosat dir-t'ho.

Una barreja de sentiments el portaren de l'ofensa més crua de l'engany a la tendresa de sentir-se útil a algú i donar-se sense condicions.

Havien deixat el parc enrere, als afores de la ciutat. Van aturar-se davant d'una caseta solitària darrera de la qual s'obria un camp de vinyes amb els ceps nus com mans esquelètiques que demanen socor.

—És aquí. T'espera al segon pis.

El Marc Sebastià s'enfilà escales amunt. Darrera seu va sentir el grinyol descompassat d'unes passes apressades. Al final del passadís hi havia una porta entreoberta d'on naixia una llum suau. Va empènyer-la.

—Nèlida?

Hi havia una pantalla d'ordinador encesa al costat d'una cadira de rodes i, assegut, un barnús.

Què era allò?

Aquella va ser la darrera imatge fixa-

da a la nina del seus ulls abans que un impacte sec i un altre i un altre s'estavelessin sobre el seu cap.

—Llardós! Porc! —cridà mentre enfonsava la reial testa dels reis, i, perdudes les bones maneres del Capità Garfi, el regne de «fantasia» era engolit pel «No-Res», estripats els paradisos perduts. Al poc, extenuat va asseure's davant de l'ordinador. Encara panteixava quan va connectar-se. A l'escriptori hi guardava la imatge d'una princesa de conte de fades que havia caçat als espais infinits i la del Marc Sebastià. Va llançar aquesta a la paperera de l'ordinador mentre obria unes planes webs plenes de fotografies que el satisfien i iniciava una nova conversa al xat. La trobada, anònima i silenciosa seria al lloc de sempre i a la mateixa hora.

Al Marc van trobar-lo set dies després, trencat de tot arreu, cisellats els replecs de la seva pell, amb una rosa mústia de paper a la butxaca, al més profund del riu que travessava el lloc, ben lligat dintre d'un sac.

Nota

Segons un informe recent, més d'un 14,5 % d'infants han iniciat conversa a internet amb desconeguts; un 44 % s'han sentit agredits sexualment.